

Полин Реаж „Историята на О“

След като известно време вървят по алеите и седят един до друг край моравата, на самия ъгъл на парка, на пресечката с една улица, където никога не е имало стоянка за таксите, любовниците съглеждат кола с таксиметров апарат, която прилича на такси. „Качвай се“, казва той. Тя се качва. Наближава да се свечери, есен е. Тя е облечена както обикновено: обувки с високи токове, костюм с плисирана пола, копринена блуза. Гологлава е, но е сложила ръкавици, които покриват ръкавите на самото, и в кожената чанта носи документите си за самоличност, пудрата и червилото. Таксито потегля бавно, без мъжът да е проговорил на шофьора, който пуска перденцата на стъклата отдясно и отляво, а също и отзад. Тя си е свалила ръкавиците, мислейки, че той иска да я целуне или тя да го гали. Но той казва: „Така не ти е удобно, дай си чантата“. Подава му я, той я оставя на такова разстояние, че тя да не може да я достигне, и добавя: „Освен това си много навлечена. Разкопчай си колана и си навий чорапите над коленете – ето ти жартиери“. Таксито кара по-бързо и това малко я затруднява, страхува се да не би шофьорът да се обърне. Най-сетне чорапите са навити и я обзема смут от това, че усеща краката си голи и свободни под копринения комбинезон. Разкопчаният колан се свлича. „Откопчай си полата – казва той – и си махни бельото.“ Няма нищо по-лесно, стига да пхне ръцете си под кръста и мъничко да се понадигне. Той ѝ взема от ръцете колана и пликчетата, отваря чантата и ги скрива там, после казва: „Не трябва да сядаш върху комбинезона и върху полата си, трябва да ги запретиш и да седнеш направо върху седалката“. Седалката е от изкуствена кожа, хлъзгава и студена, смущаващо е да чувстваш как лепне за бедрата. След това прибавя: „Сега си сложи ръкавиците“. Таксито все така се движи и тя не се осмелява да попита защо Ръоне не помръдва и не казва нищо повече, нито каква е причината да държи тя да е неподвижна и няма, тъй разголена и тъй достъпна, с грижливо сложени ръкавици в някаква черна кола, която пътува неизвестно накъде. Той не ѝ е заповядал нищо, не ѝ е забранил нищо, но тя не смее нито да кръстоса крака, нито да допре колене. Облегнала е двете си ръце в ръкавици отстрани на седалката до себе си.

„Пристигнахме“, внезапно казва той. Таксито спира посред красива широка улица, под един чинар, пред изискан частен дом с двор и градина, наподобяващ богатските къщи в предградията Сен-Жермен. Уличните фенери са сравнително отдалечени, в колата е още тъмно и навън вали. „Не мърдай – казва Ръоне. – Не мърдай изобщо.“ Той посяга към яката на блузата ѝ, развързва панделката, после разкопчава копчетата. Тя леко накланя тялото си напред и мисли, че той иска да я погали по гърдите. Не. Той само опипва, за да улови и пререже с джобно ножче презрамките на сутиена, след което го издърпва. Сега под блузата, която той отново е закопчал, гърдите ѝ са свободни и голи, както са голи и свободни задните части и слабините ѝ от кръста до коленете.

„Слушай – казва той. – Сега си готова. Оставям те. Ще слезеш и ще позвъниш на вратата. Ще тръгнеш след онзи, който ти отвори, ще правиш, каквото ти заповядат. Ако не влезеш веднага, ще дойдат да те потърсят, ако не се подчиниш веднага, ще те принудят да се подчиниш. Чантата ли? Не, не ти е необходима вече. Ти си само доставеното от мен момиче. Да, да, и аз ще бъда там. Хайде, върви.“

Ето друга версия за същото начало, по-брутална и по-проста: младата жена, облечена по посочения начин, се возела в кола, съпроводявана от любовника си и един непознат приятел. Непознатият бил на волана, любовникът седял до младата жена, а приятелят, непознатият, говорел и обяснявал на младата жена, че любовникът ѝ бил натоварен да я подготви, щял да ѝ върже ръцете на гърба, над ръкавиците, да ѝ разкопчае и навие чорапите, да ѝ свали колана, бельото и сутиена и да ѝ превърже очите. След това щели

да я предадат в замъка, където щели постепенно да ѝ дадат наставления какво трябва да прави. И наистина, след като я разсъблекли по този начин и я вързали, след половин час път ѝ помогнали да слезе от колата, накарали я да изкачи няколко стъпала, после да мине през една-две врати все така слепешком, докато се озовала сама, със свалена превръзка, права в една тъмна стая, където я оставили половин или един, или два часа, не знам, но ѝ се сторило цяла вечност. А когато най-сетне вратата се отворила и лампата светнала, станало ясно, че е чакала в най-обикновена, уютна и все пак необичайна стая: с дебел килим на пода, но без никаква мебел, цялата опасана с шкафове. Вратата отворили две жени, две млади и красиви жени, облечени кокетно като прислужници от осемнайсети век: с дълги бухнали поли, които скривали краката, стегнати корсети, от които бюстът преливал и които били вързани или закопчани отпред, с дантели покрай деколтето и три четвърти ръкави. С гримирани очи и начервени устни. Носели стегната огърлица на шията и стегнати гривни на китките.

Знам, че тогава те освободили ръцете на О, които били все така вързани на гърба, и казали, че трябва да се съблече – щели да я изкъпят и гримират. И така, съблекли я гола и прибрали дрехите ѝ в един от шкафовете. Не я оставили да се изкъпе сама и я сресали като при фризьора, като я накарали да седне в едно от онези големи кресла, които падат назад, когато ви мият главата, и които вдигат, за да ви сложат под каската след водното къдрене. Това трае винаги най-малко час. Траяло дори повече от час, а тя седяла на креслото гола и не бивало да кръстосва колене или да ги доближава едно до друго. И тъй като имало насреща ѝ голямо огледало, заемащо цялата стена, което не се препречвало от никакво рафтче, тя се виждала с разтворени по такъв начин крака всеки път, щом погледът ѝ срещнел огледалото.

След като била готова и гримирана, с леко засенени клепачи, ярко начервени устни, порозовени зърна и кръгове на гърдите, с почервени краища на долните устни, с дълго нанасян парфюм върху руното под мишниците и на венериния хълм, в гънката между бедрата, в гънката под гърдите и от вътрешната страна на дланите, накарали я да влезе в една стая, където огледало, състоящо се от три части, и друго едно огледало на стената позволявали добре да се види. Казали ѝ да седне на табуретката между огледалата и да чака. Табуретката била покрита с черна кожа, която леко я боцкала, килимът бил черен, стените – червени. Била обута с червени пантофки. На едната стена в малкия будоар имало голям прозорец, който гледал към красив притъмнял парк. Дъждът бил спрял, дърветата се люлеели от вятъра, луната бягала високо между облаците. Не знам колко време е останала в червения будоар, нито дали е била наистина сама, както ѝ се струвало, или някой я е гледал през един потулен в стената отвор. Но това, което знам, е, че когато двете жени се върнали, едната носела шивашки метър, другата – кошница. Придружавал ги мъж, облечен с дълъг виолетов халат с ръкави, тесни в китките и разширяващи се в раменете, който се разтварял от кръста надолу, когато вървял. Виждало се, че носел под халата нещо като прилепнали по краката панталони, които покривали прасците и бедрата, но оставяли свободен члена. О видяла най-напред члена още при първата му стъпка, после – камшика с кожени ремъци, затъкнат в пояса, после това, че мъжът носел черна маска с дупка за очите и устата, като тюлена мрежа скривала дори очите, и най-сетне, че бил с ръкавици от фина ярешка кожа, също черни. Той ѝ казал да не мърда, обръщайки се към нея на „ти“, а на жените наредил да побързат. Онази, която държала метъра, премерила тогава шията на О и китките ѝ. Мерките били от най-често срещаните, макар и малки. Лесно било да се намерят в кошницата, която другата жена държала, подходящия нашийник и гривни. Те били направени от пластове кожа с различна дебелина (всяка достатъчно тънка, като цяло не повече от един пръст), затварящи се посредством закопчалка, която се задействала автоматично като катинар и можела да се отключи само с едно

миниатюрно ключе. На противоположния край, точно срещу закопчалката, по средата на пластове кожа и почти без никаква хлабина имало метална халка, която позволявала да се хване гривната, ако се наложило да се закрепи неподвижно, тъй като била много стегната около китката, а нашийникът – много стегнат около врата, макар да имало достатъчно място, за да не убиват и да може да се вкара и най-тънката връв. И така, закрепили нашийника и гривните около шията и китките ѝ, след което мъжът ѝ казал да стане. Той седнал на нейното място върху покритата с кожа табуретка и я придърпал до коленете си, плъзнал ръката си в ръкавица между бедрата ѝ и върху гърдите ѝ и обяснил, че ще бъде представена още същата вечер след вечерята, на която ще бъде сама. И тя наистина вечеряла сама, все така гола, в нещо като кабинка, където невидима ръка ѝ подавала ястията през един отвор в стената. Най-после, когато се навечеряла, двете жени дошли да я вземат. В будоара закачили една за друга зад гърба ѝ двете халки на гривните, наметнали на раменете ѝ захванат за нашийника дълъг червен плащ, който я скривал цялата, но се разтварял, когато пристъпвала, тъй като не можела да го придържа, бидейки с вързани на гърба ръце. Едната жена вървяла пред нея и отваряла вратите, другата я следвала и ги затваряла. Прекосили едно преддверие, две гостни и проникнали в библиотеката, където четирима мъже пиели кафе. Били облечени със същите дълги халати като първия, но без маска. При все това О нямала време да види лицата им и да познае дали нейният любовник бил сред тях (а той бил), тъй като единият от четиримата насочил към нея прожектор, който я заслепил. Всички стояли неподвижни, жените от двете ѝ страни и насреща мъжете, които я оглеждали. После прожекторът угаснал; жените си тръгнали. Междувременно обаче отново завързали очите на О. Тогава я накарали да пристъпи, тя пристъпила, леко залитайки, и почувствала, че е застанала права пред буйния огън, край който седели четиримата мъже – усещала топлината и чувала как цепениците тихичко пращат в тишината. Била обърната с лице към огъня. Две ръце повдигнали наметката ѝ, други две се плъзнали надолу по седалищните ѝ части, след като проверили дали гривните са добре закрепени; били без ръкавици и едната проникнала в нея от две места едновременно тъй внезапно, че тя изкрещяла. Някой се изсмял. Друг казал: „Обърнете я, да ѝ видим гърдите и слабините“. Накарали я да се извърти и топлината на огъня я огряла отзад. Една ръка я сграбчила за гърдата, нечия уста ухапала връхчето на другата. Но тя изведнъж загубила равновесие и политнала назад, прихваната от нечий ръце, докато ѝ разтваряли краката и полека ѝ открявали устните; нечий коси я погъделичкали от вътрешната страна на бедрата. Чула как някой казва, че трябва да я сложат да коленичи. Коего и направили. Много се измъчила в тази поза, още повече че ѝ забранявали да доближава коленете си и че ръцете ѝ, завързани на гърба, я принуждавали да се накланя напред. Тогава ѝ позволили да се отпусне леко назад, полуседнала на петите си, както застават монахините. „Никога ли не сте я връзвали?“ „Не, никога.“ „Нито сте я били с камшик?“ „Не, никога, но тъкмо затова...“ Отговарял нейният любовник. „Тъкмо затова – изрекъл другият глас. – Но не да я вържете някой път, да я понашибате леко и това да ѝ достави удоволствие, не! Това, което е нужно, е да отmine моментът, в който изпитва удоволствие, и да стигне до сълзите.“ Накарали тогава О да стане и вече се канели да я развържат, по всяка вероятност за да я оковат за някой стълб или стена, когато един от присъстващите се възпротивил и казал, че иска първо да я обладае, и то веднага – тъй че отново я накарали да коленичи, но този път облегната с гърди на една табуретка, все така с ръце на гърба и задни части по-високо от бюста, и единият от мъжете, придържайки я с две ръце за ханша, се връзал между бедрата ѝ. После отстъпил мястото на друг. Третият пожелал да си проправи път колкото се може по-навътре и като напънал рязко, я накарал да изпищи. Когато я пуснал, стенеща и обляна в сълзи под превръзката, тя се свлякла на земята, колкото да почувства допира на нечий колене

върху лицето си и да разбере, че и устата ѝ няма да бъде пощадена. Изоставили я накрая, пленница, легнала по гръб в червените си одежди край огъня. Чула как пълнят чаши и как пият, как местят столове. Отново добавили дърва в огъня. Внезапно ѝ свалили превръзката от очите. Просторната стая с книги по стените била слабо осветена от лампа, поставена върху една конзола, и от светлината на огъня, който повторно се разпалвал. Двама от мъжете пушели прави. Друг един бил седнал с камшик върху коленете, а онзи, който стоял наведен над нея и я милвал по гръдта, бил нейният любовник. Но и четиримата я били обладали и тя не го различила от останалите.

Обяснили ѝ, че винаги ще бъде така – докато е в замъка, ще вижда лицата на тези, които ще я насилват или изтезават, но не и нощем, и никога няма да знае кои са виновниците за най-лошото. Когато я биели с камшик, щяло да бъде същото, с тази разлика, че искали тя да вижда как я бият, първия път нямало да носи превръзка, но те щели да си сложат маските, така че нямало да може вече да ги различава. Любовникът ѝ я вдигнал и я сложил да седне, както била загърната в червеното наметало, върху страничната облегалка на едно кресло до ъгъла на камината, за да слуша, каквото имали да ѝ кажат, и да гледа, каквото искали да ѝ покажат. Била все така с ръце на гърба. Показали ѝ камшика, черен, дълъг и фин, от тънък бамбук, оплетен с кожа, като камшиците по витрините на големите сарашки магазини; коженият бич, който първият от мъжете носел на пояса си, бил дълъг, направен от шест ремъка, завършващи с възел; имало и трети камшик от доста тънки ивици, които завършвали с по няколко възела, те били корави, сякаш ги били киснали във вода, което било факт, както могла да се убеди, тъй като я погалили с тях по слабините и ѝ разтворили бедрата, за да почувства по-осезателно колко влажни и студени са ремъците върху нежната кожа отвътре. Върху конзолата лежали ключове и стоманени вериги. Покрай една от стените на библиотеката, на равно разстояние от пода и тавана минавала ниша, поддържана от два стълба. В единия била забита кукичка на височина, която човек можел да достигне, ако се надигне на пръсти и протегне ръце. Казали на О, която любовникът ѝ бил взел в обятията си, едната му ръка била обхванала раменете ѝ, а другата била пъхната във вътрешността на слабините ѝ и я изгаряла, казали ѝ, че ще ѝ освободят ръцете, при условие че ще я вържат след малко със същите гривни за една от стоманените вериги на стълба. Ръцете щяла да държи малко над главата, щяла да може следователно да мърда и да гледа как ѝ нанасят удари. Поначало щели да я удрят само по задните части и по бедрата, казано накратко, от кръста до коленете, за което я били подготвили още в колата по пътя за насам, когато я накарали да седне гола на седалката. Но единият от присъстващите мъже вероятно щял да пожелае да набразди бедрата ѝ с бича, който оставял хубави продълговати и дълбоки зигзагообразни следи, които траят дълго. Нямало да трябва да изгърпи всичко наведнъж, спокойно можела да крещи, да се противи, да плаче. Щели да я оставят да си отдъхне, но шом си поемела дъх, щели да започнат отначало, съдейки за резултата не по писъците или сълзите ѝ, а по повече или по-малко отчетливите или трайни белези, които камшиците щели да оставят по кожата ѝ. Обърнали ѝ внимание, че този начин да се съди за ефикасността на камшика, освен че бил справедлив и че обезсмислял опитите да събудят състрадание, които правели жертвите, преувеличавайки своите стенания, позволявал, между другото, да бъде прилаган извън стените на замъка, под открито небе в парка, както често се случвало, или в кой да е обикновен апартамент или коя да е хотелска стая, при условие че се използва кърпа за запушване на устата (като онази, която ѝ показали малко след това), която дава воля на сълзите, заглушава писъците и едва-едва позволява някое и друго стенание.

И дума не можело да става да прибягнат до кърпата тази вечер, тъкмо обратното. Те искали да чуят О да крещи, и то колкото се може по-скоро. Честолубието, което тя

вложила в това да се съпротивлява и да мълчи, не издържало дълго – чули я дори как се моли да я развържат, да спрат за миг, за един-единствен миг.